

Zware inkt

Verwoed, als opgesloten stormgeweld
Verdraagt een beleving geen luwte meer
Beukt zij tegen de poorten van mijn stilzwijgen
Legt zich niet bij opgelegde stilte neer

Zij wil luidkeels haar belang bezingen
Ziet in mijn voorzichtigheid ontkenning
Dus ik laat haar roepen -sluw bedrogen-
Met klanken die uit zware inkt komen gedropen
Gedoemd om op het blad
In stilte
uit te drogen

De herinnering raakt uitgeraasd
Verstijft waar ik mijn hand ophef
Haar woorden blijven roerloos kleven
in de regels waaraan ik hen zo roekeloos
Met wanhoopshand heb prijsgegeven

Vader

Val met wassen vleugels
Het hart aan het zinkende bodemloos gekluisterd
De vloed komt op
Bij elke golf klotst het duister schuimend tegen het licht

De wind stort huilend in de diepte
De lucht kraakt onder het gewicht van verwaaide herinneringen
Als dreigende donder rollen ze binnen
Klauwen zich met lome haken vast

Verloren gewaande tranen regenen neer
Vullen beschaduwde spelonken
Gemuilkorfde schreeuwen schieten gejaagd heen en weer
In het onmetelijke troosteloos